Aventurile submarinului DOX

24

Idolul indian

AVENTURILE SUBMARINULUI **DOX**

de H. WARREN traducere de L. HÂRSU

IDOLUL INDIAN

EDITURA Ig. Herlz BUCUREŞTI

TITLURILE NUMERELOR APĂRUTE:

1. Grozăviile mărilor.
2. Răzbunarea lui Satan.
3. Lupta prințului Ando.
4. Sticla plutitoare.
5. In ghiarele primejdiei.
6. Pe urmele corăbiei negre.
7. Printre vânătorii de capete.
8. Căpitanul Henry.
9. Insula cu stafii.
10. Epava misterioasă.
11. Profesorul Barner.
12. Castelul din Mare.
13. Taina Chinezului
14. Jonca enigmatică.
15. Monstrul sfânt.
16. Satul groazei.
17. Demonul fluviului.
18. Descoperirea doctorului Jellot.
19. Piraţii crucii,
20. Corabia - fantomă,
21. Călăreţul valurilor.
22. Jonny din Sumatra
23. Rechinul uriaş.
24. Idolul Indian.

Fiecare volum cuprinde o povestire completă

5 LEI EXEMPLARUL

AVENTURILE SUBMARINULUI «DOX»

apar în fiecare JOI, cu o copertă splendidă în patru culori, în broşuri de 64 pagini, în condiţiuni tehnice ireproşabile

I. — UN MUSAFIR NEPOFTIT

TRECUSE O SĂPTĂMÂNĂ, de când cu întâmplarea aceea primejdioasă, când George încercase să prindă rechinul acela uriaş. In vremea asta, inginerul Hagen controlase cu deamănuntul motoarele submarinului şi adăugase între tancurile de balast mici cabine pentru scafandri.

Acum le era acestora cu putinţă să coboare în apă, chiar când vasul nu era la suprafaţă, ceeace putea fi de mare folos în unele împrejurări pentru cei de pe „Dox".

Ştim că George, Petre şi Kard nu putuseră s'o facă până acum decât pe întuneric, ceeace era cât se poate de primejdios pentru ei. De aci înainte, le era foarte lesne să se lase direct din submarin în apă fără să fie văzuţi de cineva străin de ei.

Incercările se făcuseră în apa încercuită de stâncile înalte de coral din jurul „Insulei odihnei" şi rezultatul era mai bun decât se aşteptau ei. De abia acum submarinul era desăvârşit şi îndrăzneţii săi marinari puteau cuteza ceea ce nu cutezase încă nimeni până atunci.

In seara după ultima încercare care reuşise pe deplin, căpitanul Farrow, George, Rindow, Brun, Hagen şi doctorul Bertram stăteau cu toţii la masă şi sărbătoreau evenimentul.

— Am impresia că aş fi căpitanul Nemo cu submarinul său „Nautilus" pe care l-a descris cu atâta măestrie Jules Verne, zise grav Farrow.

In copilăria mea citeam cu mare pasiune descrierea genialului scriitor şi mi se părea ceva din cale afară de fantastic personajul pe care îl întrupez eu acum în carne şi'n oase. Doresc numai ca acest „Nautilus" al meu să aducă foloase omenirii ca şi până acum. De aceea, dragii mei camarazi, să bem în sănătatea lui.

Ciocniră paharele, serioşi şi gravi, apoi îşi încheiară seara aceea care însemna un eveniment important în viaţa lor.

In vinele acestor oameni clocotea un sânge neastâmpărat şi fierbinte, altfel ca în ceilalţi oameni obişnuiţi. „Concediul" pe care şi-l doriseră atâta vreme, începuse să-i plictisească şi sufletul lor, dornic de noi aventuri şi primejdii, nu se simţea în elementul lui decât pe întinsul nesfârşit al mări'or sbuciumate de valuri.

Căpitanul Farrow le făgăduise că vor porni chiar a doua zi la larg. Deocamdată vor cutreera fără nici o ţintă marea, în căutare de noi aventuri. Dar din clipa când George fusese scos din casa părintească, se părea că aventurile le ies de la sine înainte, nefiind nevoie să le mai caute ei. Aşa se întâmplă şi acum.

Nu trecuse nici un ceas de când se culcaseră. George locuia sub acelaşi acoperământ cu tatal său. Casa doctorului, unde acesta îşi avea şi colecţiile sale rare, se afla la vreo cinci-

zeci de metri de a căpitanului. Alături de a doctorului, era clădirea cea mare în care locuiau Rindow, Brun şi Hagen, apoi într'un mare semicerc locuinţele celorlalţi camarazi.

George se simţea foarte obosit. Toată după amiaza făcuse exerciţii de scufundare însoţit de Kard.

Nimeni nu se gândea să pună vreo santinelă de pază la insulă, ştiind bine că nu fusese zărită până atunci de vreun alt ochiu omenesc decât al celor cari locuiau pe ea.

Liniştit şi fără grijă se culcase George în seara aceia. Se trezi însă cu un simţimânt neplăcut. Era întunerec beznă. De cu seară cerul se acoperise de nori groşi şi căpitanul prevestise că se va stârni o furtună grozavă, poate chiar un uragan. Şi aşa se şi întâmplase.

Pe George îl deşteptaseră nişte tunete grozave şi răpâitul ploii care cădea cu furie.

Dar nu acest sgomot cunoscut îi atrase atenţia, ci unul străin, care altuia i-ar fi scăpat poate. Lui însă nu-i scăpa nimic. Urechea îi era deprinsă să deosebească şi cel mai uşor foşnet.

Se ridică în coate, dădu la o parte plasa care îl apăra de ţânţari şi puse mâna pe revolver. Nu distingea nimic prin întunerec, dar auzi cum cineva îşi făcea de lucru la reţeaua de sârmă de la fereastră.

Apucă repede lampa de buzunar de pe măsuţă şi-i îndreptă lumina într'acolo. Văzu atunci ceva, ce-l umplu de groază. Dintr'un chip de om, negru la faţă, sclipeau doi ochi sgâiţi de spaimă. Era chipul unui om pe care se citea desluşit, că scăpase dintr'o mare primej-

die şi care nădăjduise, poate, că va găsi în casa aceasta un refugiu şi pe care lumina aceea orbitoare îl zăpăcise de tot.

George înţelese imediat că are deaface cu un Indian. Îl întrebă pe şoptite în limba engleză:

— Spune repede ce vrei, altminteri trag!

— Sahib, răspunse un glas înăbuşit, noi nu venim cu gânduri duşmănoase ci am nimerit aici din întâmplare. Suntem nişte bieţi naufragiaţi cari te rugăm să ne dai adăpost în casa ta. Fii sigur că n'o să te căieşti.

Tânărul nu ştia ce să facă. Dacă ar fi ascultat de primul său impuls n'ar fi stat o clipă la îndoială să-i sloboadă un glonţ în piept ca să-şi avertizeze tovarăşii, dar îl reţinea un simţimânt neînţeles despre care nu-şi putea da seama. Pe urmă pricepu: privirea stăruitoare a acestor doi ochi mari negri îi paraliza parcă voinţa.

— Bine, vino înăuntru, dar încet ca să nu te simtă cineva, zise el. Spune-mi cum te pot ajuta.

Trupul nlădios al Indianului se strecură ca o umbră prin deschizătura îngustă a ferestrei. George nu-şi lua ochii de la el, dar nu îi era cu putinţă să ridice mâna în care ţinea revolverul. Privirea ţiudatului musafir îl împiedeca să reacţioneze. Gândurile i se încrucişau însă cu înfrigurare în minte. Cum ajunsese omul acesta aici, pe „Insula odihnei" care nu putea fi zărită de pe mare, înconjurată cum era de un brâu de stânci? Un singur loc de trecere exista, şi acela era tunelul din adâncul apei prin care se putea strecura numai

— Djehan, marele nostru preot a văzut pe zeu în vis şi acesta i-a arătat calea ce avea de urmat. Sahib, mai mult nu mi-e îngăduit să-ţi spun...

George ştia că Indienii îşi au tainele lor, de aceea nu mai stărui. Poate că prinţul Ghasna i-ar fi putut da vreo lămurire, era însă încredinţat că şi acesta va păstra cu sfinţenie tainele ciudatului său popor.

Oare se va bucura Indianul acesta, aruncat de valuri pe insula lor, când va afla că mai e aici unul din ţara lui îndepărtată? Gândul acesta îi trecu fulgerător prin minte. Firește, nu ştia din care colţ al Indiei nemărginite era străinul, uitându-se însă mai bine la el, văzu că chipul are o culoare mai închisă decât a prinţului care păstra şi el trăsăturile caucasiene. Străinul trebuia să fie din sudul Indiei şi nu avea nici o legătură cu Ghasna a cărui obârşie era de la nord. Un simţimânt nelămurit îl făcu pe George să se uite ţintă la Indian, când zise răspicat:

— Da, ştiu că India îşi are tainele ei pe cari noi, Europenii, nu le cunoaştem. Am vorbit adeseori despre acest lucru cu prinţul Ghasna care e oaspele nostru aici pe insulă şi care...

Tânărul îşi curmă brusc vorba, căci văzu chipul Indianului schimonosindu-se deodată ca sub stăpânirea unei furii grozave. Ochii îi lucîră sinistru ca la o fiară de pradă.

— Prinţul Ghasna, făcu Indianul, gâfâind, e aici? Şi fiică-sa Sanja, nu e aşa? O, ăsta e un semn trimis din cer. Îţi mulţumesc, Sahib, pentru vestea asta. Voia Dumnezeului nos-

tru a fost ca furtuna să ne arunce pe insula voastră. Am dat, în sfârşit, de omul ai cărui strămoşi...

Tăcu, ca şi când i-ar fi scăpat şi-aşa ceea ce n'ar fi trebuit să spună. Sbuciumul de pe chipul său se potoli, sclipirea din privire i se stinse şi cu glas liniştit urmă:

— Ai dreptate, Sahib, în ţara noastră sunt taine pe cari voi, străinii şi cuceritorii cu sânge rece, nu le veţi putea deslega niciodată. Aşa dar, prinţul Ghasna se află pe insulă. Vreau să vorbesc cu el. In care din casele astea locuieşte?

Instinctiv, George simţi că pe prinţ îl ameninţa o mare primejdie, deasemenea şi pe draga lui Sanja. Trebuia deci să întrebuinţeze toate mijloacele ca să înlăture această primejdie. Ştia bine că străinul ăsta avea o putere grozavă în ochi care îi paraliza mişcările; chiar şi acum, când încercă să ridice revolverul, mâna nu-i ascultă voinţa.

Spiritul lui lucra însă cu şi mai mare înfrigurare. Se gândea cam ce-ar putea face pentru a da prinţului de veste ce-l aşteaptă. Oare nu era el îndreptăţit să culce la pământ cu un glonţ pe străinul acela? Chiar dacă tovarăşii săi pândesc în noapte ce se petrece aici în casă, împuşcătura ar trezi pe cei de pe insulă, cari văzând pe străini, s'ar duce să spună prinţului că Indieni au pătruns pe insulă şi gândesc să-l omoare.

Aşa s'ar fi întâmplat dacă... ar fi putut mişca braţul. Dar nu putea. Străinul păru că-i ghiceşte gândul. Un zâmbet flutură pe buzele lui subţiri, apoi zise cu glas potolit, care

una totuşi ameninţător:

— Sahib, vrei să salvezi pe prinţ, e însă în zadar. Soarta lui e pecetluită. Dumnezeul nostru ne-a îndrumat încoa; ştia el că tu ne vei ajuta, şi în acelaşi timp mai ştia că aici vom găsi pe omul al cărui neam poartă toată vina. Tu, Sahib, vezi că nu poţi face nici o mişcare, că nu te poţi sluji de arma pe care o ai în mână. Trebue să asculţi de cuvintele mele, fie că vrei sau nu.. Vei face totul ca să găseşti chipul zeului nostru, dar nu vei putea împiedeca să-şi primească prinţul pedeapsa meritată de neamul lui. Între noi şi prinţul Ghasna există o taină, taină pe care tu nu o vei deslega niciodată.

Scoase printre dinţi un şuierat uşor şi în clipa următoare două trupuri subţiri se strecurară fără sgomot prin deschizătura dintre pervaz şi reţeaua de sârmă a ferestrei. Erau Indieni, cari în loc de altă îmbrăcăminte purtau două şorţuleţe dinainte.

George cunoştea ceva din limba obişnuită hindusă dar acum nu înţelese cuvintele pe cari străinul le şopti celorlalţi doi. Când îi văzu însă scoţând de la brâu câte un pumnal ascuţit, pricepu că li se dăduse ordin să omoare pe prinţul Ghasna şi pe fiica lui.

O spaimă grozavă puse stăpânire pe el. Să nu poată face într'adevăr nimic ca să salveze pe iubita lui şi pe tatăl ei? Oare avea Indianul acesta atâta putere în privirile lui?

Sudoarea îi şiruia pe frunte. Zadarnic se trudea să ridice mâna care ţinea revolverul, o simţea ca de plumb.

Ce-ar fi să strige? Poate că-l va auzi ci-

neva. Deschise gura, dar ochii Indianului ațintiră într'ai lui și nu putu scoate un sun

— Sahib, nu ți-e îngăduit să strigi, zise dianul, zâmbind. Nu poți tu împiedeca soa care e hărăzită prințului. Simțimintele u om, chiar când omul acela e chemat să ajute, nu sunt nimic față de menirea pe c o avem noi. Trebue să ne ajuți, Sahib, toată durerea pe care ți-o va aduce moa tea prințului și a fiicei sale.

George era cuprins de o spaimă pe ca n'o simțise încă până acum. Nu numai nu putea face vreo mișcare și pierduse st pânîrea pe voința lui proprie, dar ce i părea și mai de ne'nțeles era puterea ace misterioasă a străinului de a-i ghici gânduri și simțimintele. Niciodată nu și-ar fi închi puit că India ascunde atâtea taine.

Cum ar putea el înlătura soarta care-l a tepta pe prinț? Cum să împiedece pe aceș doi Indieni, cari se strecoară prin deschizătur ferestrei ca niște umbre, să-și îndeplinească menirea lor sângeroasă, dacă nu-și recapătă voința?

Iată că acum a dispărut și cel de-al doi lea Indian. Se duce să omoare pe Sanja... p Sanja lui!

Ochii lui erau ațintiți în ai Indianului car dogoreau ca niște cărbuni aprinși. Incercă să se descătușeze de puterea lor magică dar în zadar. Voința aceea străină copleșea pe a sa.

Auzî deodată sunete ciudate sub fereastră; păreau un horcăit sinistru și două trupuri căzură cu o bufnitură la pământ. George se înfioră. Să fi târât cei doi Indieni pe prinț și

pe Sanja până aici şi să-i sugrume aproape sub ochii lui, ca să audă Indianul din cameră că poruncile sale au fost executate?

Dar acesta păru şi el speriat de sgomotul pe care-l auzise. Întoarse repede capul spre fereastră. Când ochii aceia de foc nu-l mai ţinură sub puterea lor, George simţi deodată că e iar stăpân pe mişcările şi graiul său. Totuşi rămase pe loc şi nu scoase nici un cuvânt. Ridică numai binişor mâna în care ţinea revolverul şi-l îndreptă spre Indian. Omul ăsta vroia să omoare pe Sanja şi pe tatăl ei, era deci şi duşmanul lui, deşi nu-l văzuse niciodată până acum.

Când văzu că a reuşit să ţintească trupul Indianului, răsuflă uşurat. Era hotărât să tragă îndată ce acesta s'ar întoarce cu faţa spre el. Ar fi doar un fel de legitimă apărare căci nu trebue să se mai lase subjugat de privirile lui hipnotice. Cine ştie dacă individul acesta misterios nu avea de gând să pună pe complicii săi să omoare pe toţi de pe insulă?

Cu mare încordare aştepta George ce o să se mai întâmple. Parcă-i mai pierise frica aceea de adineaurea că Sanja era în primejdie. Presimţea că sgomotul de sub fereastra lui era în legătură cu Indienii aceştia străini; şi-apoi, presupunerea lui părea să se adeverească după neliniştea care il cuprinsese pe acesta din cameră.

Vedea bine cum străinul nu cutează să se apropie de fereastră; băgă însă de seamă cum vârî mâna sub haina lui largă de mătase şi scoase o ţeavă scurtă şi subţire care nu arăta să fie ceva primejdios şi care făcu

totuşi pe George să se înfioare. Îşi aduse aminte de armele grozave ale Indienilor ca şi ale altor popoare primitive, şi bănui imediat că teava aceea neînsemnată poate aduce moartea cea mai cumplită.

Şi iarăşi se auzi sub fereastră sgomotul acela de abiu deslușit din fluieratul vântului şi răpăitul ploaiei. Numai un auz experimentat şi fin îl putea prinde.

Indianul păru că-l aude şi el, căci trupul lui subţire se încovoiă încordat ca un arc şi ridică la gură mâna in care ţinea ţeava.

— Otrava! îşi zise George.

Cu siguranţă că Indianul vroia să se slujească de această armă perfidă ca să-şi ucidă un duşman. Dar poate că erau complicii lui cari, după ce-şi îndepliniseră menirea lor îngrozitoare, se întorceau acum să-i spună că Sanja şi prinţul Ghasna sunt morţi.

La gândul acesta, George se simţi cuprins de o ură grozavă împotriva Indianului şi-i trebui o mare putere de stăpânire asupra lui însuşi ca să nu descarce revolverul în străinul din faţa lui. Deocamdată n'avea însă nici un motiv s'o facă; de ebia după ce îi va vedea pe ceilalţi doi îndărăt, nu va mai sta un moment la 'ndoială.

Şi'ntr'adevăr, un chip cu ochii scânteietori apăru în dreptul ferestrei. George, cuprins de o mânie sălbatecă, îndreptă revolverul într'acolo, crezând că e unul din ucigaşii Sanjei. Fu însă cât p'aci să scoată un strigăt de mirare când recunoscu în chipul de la fereastră pe unul din servitorii prinţului.

In acecaşi clipă zări pe Indianul din camera

lui apropiând țeava de buze. Fără să mai pregete o clipă, George apăsă pe tragaciu. Glonțul nimeri în plin. Capul Indianului se lăsă cu o smucitură într'o parte. George zări apoi o săgeată, țâșnind din țeava de lemn și înfigându-se cu putere în pervazul ferestrei. În clipa următoare Indianul se prăbuși la pământ ca lovit de trăsnet. Glonțul lui George îi sdrobise creerii.

2. — LUPTE ÎNVERȘUNATE

SERVITORUL PRINȚULUI pieri de la fereastră și în locul său apăru capul stăpânului său. Aruncă o privire îngrijorată asupra tânărului și zise, răsuflând ușurat:

— Bine că te văd teafăr, dragul meu. M'am speriat cât nu-ți închipui, când mi-a spus servitorul meu că valurile au aruncat aici pe insulă pe slujitorii primejdioși ai unui zeu grozav. Probabil că doi din ei aveau ordinul să se furișeze în casa unde dormeam eu și să ne omoare, pe mine și pe Sanja. Nu e așa că în vremea asta privirea aceluia care zace mort în casă îți paralizase orice mișcare și voință și nu puteai nici măcar grăi?

— Da, așa e, dragă prințe, răspunse George, mirat, și se dădu încet jos din pat. A, ăsta e tata, adăugă el, îndreptându-se spre ușă, în care se auzeau bătăi repetate.

Farrow intră, agitat, în cameră. Aruncă în treacăt o privire la mort apoi întrebă, uitându-se țintă la George:

— Ți s'a întâmplat ceva, dragul meu?

— Nu, tată, dar nu mi-a fost de fel plăcută situaţia în care m'am aflat, răspunse tânărul, răsuflând adânc. Nu puteam face o mişcare, nu puteam scoate un ţipăt deşi ştiam că doi Indieni, servitorii acestuia de colo se duceau să ucidă pe Sanja şi pe prinţ. Îţi dai seama ce-am suferit?

— Povesteşte-ne, în linişte, băiatule, ce s'a petrecut, zise căpitanul, în vreme ce prinţul sări şi el înăuntru prin fereastră şi se aşeză astfel ca să acopere cu corpul său vederea mortului.

George istorisi amănunţit cele întâmplate. În timp ce povestea el, prinţul făcu în două rânduri o mişcare cu mâna, întâia oară când aminti de zeitatea furată de pe insula Malaita şi a doua oară când pomeni numele Djehan. Totuşi nu întrerupse nici cu un cuvânt povestirea tânărului. Numai când acesta sfârşi, ridică încet capul şi zise:

— George, ai pătruns o taină a Indienilor, veche de când e lumea şi pentru care mulţi, foarte mulţi oameni şi-au pierdut viaţa. Mi-e cu neputinţă să ţi-o lămuresc, totuşi trebue să-ţi spun că vei fi de-acum încolo pururi în primejdie de moarte, căci acest Djehan te va găsi chiar de te-ai ascunde în gaură de şarpe. A găsit el şi idolul furat de vânătorii de capete, de pe vreo corabie comercială probabil.

E adevărat că există o duşmănie de moarte, veche de generaţii, între familia mea şi a Djehanilor. Eu însă ştiu să mă feresc, după cum ai putut să vezi. Mortul acesta e Thuga, unul dintre cei mai îndemânatici şi primejdioşi preoţi ai Djehanilor. Îl cunosc de multă

vreme. Dacă idolul ar fi ajuns în India sudică, ar fi izbucnit o revoltă grozavă. E mai bine că zace acum în fundul mării. Aflându-se în posesiunea idolului divinităţii lor, fanaticii ar fi căpătat credinţa că se pot desrobi acum de stăpânirea Englezilor. Mare noroc că s'a pierdut statuia, mă tem însă că va ieşi iar la iveală. Poate că s'au mai salvat şi alţii din naufragiu şi ştiind locul unde a căzut idolul în apă vor porni cu un alt vas — secta e foarte bogată — în căutarea lui. Aş fi foarte mulţumit să ştiu statuia aici, pe insulă, unde ar fi în siguranţă.

— Hm, mă 'ndoiesc dacă mai e atât de sigură insula, zise George. S'ar putea întâmpla ca vreo furtună să arunce iar un vas străin peste bariera de stânci şi să fim descoperiţi. De altminteri, eu cred că mai sunt şi alţi Indieni aici cari s'au salvat din naufragiu. Până acum am văzut numai trei, dar pe ăştia i-am înlăturat din cale. Rămâne să cercetăm bine insula ca să vedem dacă nu s'au ascuns şi alţi membri de-ai sectei pe undeva. Cu nici un preţ nu putem îngădui să rămână vreunul din ei pe insulă căci indivizii ăştia vor încerca cu siguranţă un atentat asupra prinţului şi a Sanjei. A, bine că mi-am adus aminte! Cum ai reuşit, prinţe, să prinzi de veste ce ţi se pregătea?

— Dragă George, e şi asta o taină de-a noastră. Presimţeam, bănuiam instinctiv că pe insulă se află duşmani de-ai noştri, duşmani înverşunaţi şi din cale-afară de primejdioşi. Am trimis atunci pe cel mai devotat dintre servitorii mei afară din casă, să vadă

ce e şi acesta a dat peste cei doi ucigaşi. Oricât ai căuta să pătrunzi această taină, n'ai putea; un European nu poate înţelege aceste lucruri. Cred însă şi eu, ca şi dumneata, că mai sunt şi alţi Indieni pe insulă. Peste un ceas se va lumina de ziuă şi putem face cercetări mai amănunţite. Voiu însărcina cu asta şi pe servitorii mei, cari sunt mai deprinşi cu tertipurile şi vicleşugurile acestor indivizi primejdioşi decât camarazii dumneavoastră. Aş vrea din tot sufletul să-i feresc de primejdii pe bieţii oameni nevinovaţi.

— Noi, prinţe, făcu George cu mândrie, am avut deafaceri cu alţii şi mai grozavi ca ei şi am scăpat teferi, după cum ştii. Ne vom pricepe noi cum să-i biruim şi pe aştia, fii pe pace. Bine înţeles că vom lua cu toţii parte la vânătoarea aceasta de oameni. Nu uita că sunteţi oaspeţii noştri şi vă datorăm ocrotire. Suntem doar răspunzători de viaţa dumneavoastră atâta timp cât sunteţi cu noi.

— Bine, fie! răspunse prinţul Ghasna. Vă cunosc îndeajuns şi ştiu că nu vă daţi înapoi când e vorba de o primejdie, dar îţi spun încă odată, dragă George: membrii acestei secte sunt mult mai cruzi ca vânătorii de capete.

— Ne-am convins şi noi, interveni căpitanul Farrow, din faptul că au fost în stare să le ia acestora idolul. — Dragul meu, adăugă el adresându-se fiului său, avem o grea misiune de îndeplinit dacă vrem să descoperim pe unde se vor fi ascuns aceşti nepoftiţi primejdioşi.

— Ştiu, tată, răspunse foarte calm tânărul, dar nu ne putem da înlături de la datoria noastră. Mă gândeam adineaurea încă la ceva: ce-ar

fi să încercăm să scoatem statuieta sau statuia ce va fi fiind — din mare? Știm pe unde a bântuit taifunul. Vasul Indienilor venea dinspre Malaita, așa că n'avem decât să ținem calea asta și fii sigur că o vom găsi. După cum spunea adineaurea prințul, ar fi poate mai bine să o avem aici pe insulă unde ar fi într'adevăr în siguranță. Doar nu bântuie în toate zilele astfel de furtuni ca să arunce pe naufragiați peste brâul de stânci din jurul insulei noastre.

Farrow clătină capul și zise cam necăjit:

— Tot nu te-ai săturat de aventuri, George? Nu-ți ajunge ce-ai pățit mai adineaurea cu acest Thuga? Dar cum te cunosc eu pe tine, știu că nu mai ai astâmpăr când ți-ai băgat ceva în cap. Voiu da acum semnalul de alarmă ca să se adune toți de pe insulă și să le lămurim că această vânătoare de oameni e ceva cât se poate de serios.

— Ai dreptate, căpitane, așa trebue să facem, adăugă prințul Ghasna. Voiu da și eu oamenilor mei instrucțiuni speciale în privința asta. Spune, te rog, oamenilor dumitale să-și ia cu ei granate de mână, ne vor fi, cred, de mare folos. Repet însă cu insistență că aș prefera să lăsați în seama mea și a servitorilor mei răfuiala cu Indienii. Chibzuiește bine, căpitane.

— Nu, tată! protestă George, cu energie. Eu sunt acela care am fost atacat în primul rând de acești indivizi periculoși și vreau să fiu de față la prinderea lor. Și-apoi, trebue neapărat să găsim idolul. Nu renunț pentru nimic în lume! Hai să dam de veste ca-

 marinarilor noştri ca să ştie şi ei despre ce e vorba.

Prinţul Ghasna înclină uşor capul, apoi sări sprinten prin deschizătura ferestrei şi pieri în noapte.

Căpitanul rămase câteva momente pe gânduri, pe urmă dădu semnalul de adunare. După câteva minute, marinarii stăteau aşezaţi milităreşte pe două rânduri. Farrow le povesti pe scurt ce i se întâmplase lui George, apoi îi întrebă, după obiceiu, dacă vor să ia parte la afacerea asta. Stărul mai ales asupra primejdiei care îi aştepta.

Firește că toţi primiră cu entuziasm — ceeace era de prevăzut. Căpitanul le dădu ordin să-şi ia fiecare revolverele încărcate şi granate de gaze cât vor socoti ei. In timpul acestor preparative se făcu brusc ziuă, cum se întâmplă la tropice, unde aproape că nu există amurg sau zori.

Farrow orândui o linie de apărare, lăsând o distanţă de zece metri dela un om la altul, apoi porniră cercetările sistematic, începând cu nordul insulei unde jungla era foarte deasă.

Numai aici se puteau ascunde Indienii, căci mai prielnic loc nu era pe tot cuprinsul insulei — dar nici mai primejdios pentru locuitorii ei. Aceasta o ştiau ei foarte bine, totuşi nu pregetară o clipă să se afunde din ce în ce mai adânc în desiş, cu revolverul în mâna dreaptă şi o granată de gaze în stânga.

George se mira că nu-l vede pe prinţul Ghasna şi servitorii săi. Să le-o fi luat ei înainte?

Deodată îşi aduse aminte de Sanja. O lă-

saseră singură, toți fiind plecați acum în căutarea străinilor pe cari îi credeau ascunși aici în junglă. Dar dacă se vor fi aflând în partea opusă, așteptând aproape de locuințele celor de pe insulă să-i vadă îndepărtându-se?

La gândul acesta, George se simți străbătut de un fior de groază. O luă în goană îndărăt, necăjit că nu se gândise nimeni să lase oameni de pază în preajma caselor. Era însă firesc așa, deoarece toți își închipuiau că Indienii se vor ascunde în jungla deasă.

Neliniștea lui creștea pe măsură ce se apropia de locuințele lor. Îl chinuia o presimțire că Sanja lui era amenințată de o mare primejdie. Tânărului îi trecu un junghiu prin inimă. Fugea ca nebun pe poteca îngustă, îndărăt spre casă. Trebuia să-i vină în ajutor după cum tatăl ei, prințul Ghasna, alergase în ajutorul lui peste noapte, căci ce s'ar fi ales de el dacă acesta, n'ar fi fost mânat de presimțirea aceea neînțeleasă și n'ar fi pus pe servitorii săi să omoare pe cei doi Indieni străini?

După vreo zece minute de goană ajunse la marginea junglei și zări cele dintâi case ale insulei. Puterile îl părăseau, groaza aceea disperată îl istovise de tot. Stătu câteva clipe să răsufle, părându-i-se în închipuirea lui înfierbântată că va auzi din moment în moment țipătul de groază al Sanjei. Și iar îl cuprinse spaima. Dar dacă grozăvia se și înfăptuise? Dacă Sanja zăcea acum într'o baltă de sânge, cu inima străbătută de pumnalul unuia din fanaticii aceia străini?

Se apropiă, șovăind, de locuința prințului

Ghasna. Frumoasa prințesă ar fi trebuit să se arate de mult, căci ea avea obiceiul să se scoale foarte de dimineață. Nu văzu nici fumul ieșind pe coș ca în alte dăți. Așa dar, se petrecuse ceva.

Vru să apese pe clanță, dar un simțimânt neînțeles îl făcu să se oprească. Se dădu repede îndărăt și se apropiă de fereastră.

I se păru că aude un sgomot ușor în cameră. Inima aproape încetase să-i mai bată, când văzu că rețeaua de sârmă dela fereastră fusese tăiată. Așa dar, Indienii pătrunseseră înăuntru, — poate că opera lor sângeroasă se și săvârșise.

O furie grozavă și o durere cumplită în același timp îi sfâșia pieptul. Chiar dacă sosise prea târziu, va ști să răzbune moartea făpturei dragi, printr'o răzbunare cum nu mai văzuse lumea până acum. Cu o smucitură se înălță în vârful picioarelor și privi în cameră. In clipa următoare se auziră două împușcături una după alta ca și când ar fi fost trase în același timp.

Tabloul pe care îl avu George înaintea ochilor era înfiorător. Deasupra Sanjel care zăcea nemișcată în pat, stătea cineva aplecat, ținând un pumnal sclipitor în mână. La picioarele ei, un altul arăta cu mâna întinsă spre ea.

Fără să mai pregete o secundă, George trăsese ca în neștire, fără măcar să ochiască. Dar gloanțele sale nimeriră în plin. Amândoi Indieni se prăbușiră fără un țipăt, la pământ, se sbătură câteva clipe, apoi rămaseră

Trecând prin tăletura din rețeaua de sârmă, George sări în odaie. Știa acum că Sanja era salvată, căci ucigașii își găsiseră aci moartea.

Tânăra fată dormea adânc, George înțelese însă îndată, din mirosul care plutea în aer, că nu era un somn natural ci provocat de vreun praf pe care ticăloșii îl împrăștiaseră prin cameră suflându-l prin fereastră. Au așteptat apoi efectul ca să-și pună în aplicare planul lor criminal.

George se încredință mai întâi că Sanja dormea într'adevăr și nu era moartă, apoi se gândi să scoată trupurile celor doi Indieni afară din casă. Se apucă să târască pe cel dintâi în lungul gangului care se întindea cât ținea casa, dar n'apucă să facă mai mult de patru pași și se întâmplă ceva la care nu s'ar fi așteptat.

Ceva subțirel i se înfășură deodată în jurul gâtului și se simți tras cu atâta putere pe la spate încât crezu că șnurul acela subțire de mătase i-ar fi retezat capul dacă nu-l apuca repede cu mâna.

Gândurile i se sbăteau cu furie în creer. Își aduse aminte de Thug-ii aceia grozavi cari sugrumă oameni în cinstea zeilor lor. Oare aceștia să facă parte din secta asta? Atunci primejdia în care se afla era într'adevăr mai mare ca oricând.

Instinctiv, pe când se prăbușea la pământ, George ridică mâna în care ținea revolverul și trase pe deasupra capului în urma lui. Glonțul țâșni și în clipa următoare se auzi un țipăt, apoi strânsoarea din jurul gâtlejului slăbi. Dar, până a nu apuca el să se

ridice — tocmai se gândea să taie șnurul cu pumnalul Sanjei — un trup greu se lăsă peste el, ghiare ca niște clești de fier i se încolăciră în jurul grumazului și-l tăiară răsuflarea. Cu ultimele puteri cari îi mai rămaseseră lovi cu pumnalul de câteva ori în juru-i; auzi iarăși un țipăt, de astădată însă mai slab și tânguitor. Degetele se descleștară din jurul gâtului. George făcu o sforțare să se ridice și văzu lângă el un trup negricios. Îi mai dădu două lovituri de pumnal apoi se simți în sfârșit liber.

Cu mare greu reuși să se scoale în picioare. Văzu că agresorul său era tot un Indian din banda acelora cari vroiau să omoare pe Sanja și pe tatăl el.

Tânărul răsuflă ușurat. Se uită mai întâi să vadă dacă nu va mai fi rămas vreunul din acești ticăloși pe gang, dar nu mai era nimeni. Trebuia acum să care trupurile afară ca să nu se sperie Sanja când se va deștepta din somn. La zece pași de casă era o porumbiște; târî cadavrele acolo, pe urmă se așeză să se odihnească într'un scaun, pe terasă.

Era foarte obosit, nu numai trupește ci și sufletește. Trecuse doar printr'atâtea de aseară! Un sentiment de fericire îi umplea inima. Reușise în ultimul moment să-și salveze iubita dela moarte. Tovarășii se vor întoarce în curând fără să fi găsit pe Indieni căci nu se aflau în junglă, după cum credeau ei, ci în preajma casei prințului.

Ce frumoasă și pașnică dimineață! Tânărul clătină capul, gândindu-se că la câțiva

metri de el zăceau trei trupuri neinsufleţite, pe când toată firea rădea parcă în soarele dimineţii.

Simţi deodată o toropeală plăcută în tot trupul. Drept e, că noaptea fusese plină de peripeţii cari îl obosiseră ca şi lupta de adîneaurea, dar nu era întâia oară că i se întâmpla aşa ceva. Starea asta începu să-l facă neliniştească. Nu era lucru curat la mijloc. Vru să se scoale ca să-şi scuture toropeala dar nu se mai putu mişca din loc. Îl cuprinse o spaimă grozavă; se simţea iarăşi paralizat de o voinţă mai tare ca a lui.

Oare unde se afla duşmanul acesta nevăzut? Cine era el? Pleoapele i se îngreuiau din ce în ce. Cu o sforţare de neînchipuit se căznea să ţie ochii deschişi.

Zări mai întâi o umbră care se târa pe lespezile curate ale terasei. Încercă să ridice mai bine pleoapele, văzu apoi un Indian mărunţel şi slab, într'o haină lungă albă. În jurul gâtului purta un şnur subţire cafeniu — laţul acela grozav al zeului Mahadeva, soţul sângeroasei Khali, în cinstea căreia fuseseră sacrificate atâtea vieţi omeneşti.

George simţea că prin laţul acela îşi va găsi şi el moartea căci Indianul îl flutura în mână în timp ce înainta spre el. Ochii acestuia nu aveau puterea acea hipnotică, paralizatoare a lui Thuga; aşa dar, toropeala era datorită probabil vreunui praf oarecare.

Tânărul înţelese că sfârşitul se apropie; nu era în stare să opuie cea mai mică împotrivire. Indianul întinse mâinile lui noduroase, spre gâtul lui George şi rânji sinistru. Miş-

cările îi erau încete, fără grabă, ca şi când ar fi vrut să se bucure de groaza morţii din ochii tânărului.

Acesta căută să pară tare, să înfrunte cu bărbăţie moartea. Privea pe ucigaş drept în ochi, zicându-şi că poate privirile lui vor face pe Indian să şovăe. Acesta rânji însă şi mai fioros, încleştă degetele lui subţiri în jurul grumazului lui George şi apăsă încetişor. Pe buzele lui subţiri se ivi un zâmbet de bucurie; părea că suferinţele pe cari le va îndura victima din faţa lui, îi vor procura o adevărată voluptate.

George se înăbuşea, o ceaţă i se puse pe ochi; îl cuprinse într'adevăr o spaimă grozavă, dar nu pentru viaţa lui, ci la gândul că Sanja zăcea fără nici-o apărare în patul ei. Fără îndoială că Indianul o va sugruma şi pe ea.

Deodată răsună o împuşcătură. George îi cunoştea bubuitura. Era pistolul enorm al lui Petre. Trupul Indianului se smuci brusc, degetele se încleştară o clipă şi mai tare în jurul gâtului său, dar George văzu gaura din fruntea Indianului din care se scurgea o dâră subţire de sânge; strânsoarea slăbi, Indianul îl privi câteva secunde cu o expresie de uimire în ochi apoi căzu grămadă, la pământ.

— Slavă Domnului că am sosit la timp! strigă Uriaşul, alergând într'un suflet spre George. Bine am făcut că m'am luat după dumneata când te-am văzut rupând-o de fugă încoace. Mă gândeam şi eu să nu i se întâmple ceva fetei prinţului.

dică de pe scaun, își frecă niţel gâtul înţepenit şi întinse pe urmă Uriaşului mâna.

— Îţi mulţumesc din suflet, Petre, zise el mişcat. Presimţeam eu că Sanja e în primejdie şi nu m'am înşelat. Colo în porumbişte sunt cadevrele a trei Indieni cari vroiau s'o omoare. Asta e al patrulea. Mă ameţise nu ştiu cu ce dracu' şi vroia să mă strângă de gât. Sper că acum primejdia a trecut. Alţi Indieni nu cred să mai fie pe insulă.

III. — CEL MAI PRIMEJDIOS DINTRE TOŢI

— NICI EU NU CRED, domnule George, îi dădu cu părerea Uriaşul, dar nu strică să fim cu băgare de seamă. Am văzut doar ce ai dracului sunt ticăloşii âştia cari ne-au căzut pacoste pe cap. Îmi pare numai rău că am plecat, fiindcă am rărit lanţul din jurul junglei. De nu s'ar strecura vreunul prin spărtură.

— Totuşi nu se poate s'o lăsăm singură pe Sanja. Ia să vedem ce face.

Se strecurară binişor în casă. Frumoasa prinţesă indiană dormea adânc. Nu simţise nimic din cele ce se petrecuseră şi singurul lucru de care se va mira când se va deştepta, va fi poate că a dormit atât de mult.

George vru să facă semn lui Petre să iasă din cameră, dar se opri deodată cu mâna la buze şi ascultă. Se îngălbenise ca ceara la faţă căci auzise un şuierat — un şuierat aducător de moarte!

Petre întinse revolverul lui enorm, George însă smuci pumnalul de la brâu ,apoi se uitară

 amândoi cercetători prin cameră. Şueratul pe care-l auziseră ei era al unui... şarpe.

Se prea putea ca vreo cobra să fi venit din junglă şi să se fi strecurat în casă, dar nici nu era exclus ca indienii să fi adus şarpele şi să meargă la sigur că prinţul şi Sanja vor muri chiar dacă ar fi fost ei împiedecaţi de cineva să-i ucidă.

Un şarpe veninos, ataţat, e tot ce poate fi mai primejdios. După şuerat se cunoştea bine că aici era vorba într'adevăr de un şarpe cobra, al cărui venin ucide repede şi fără putinţă de scăpare. Târâtoarea putea să fie sub vreun scaun, după dulap, sub pat, — ceea ce era şi mai grozav.

Dacă ţâşnea brusc din ascunzătoarea ei şi se repezea la cel care o căuta, acesta era pierdut. George şi Petre rămaseră nemişcaţi, numai ochii lor se roteau cu 'nfrigurare în juru-le. Îşi dădeau seama de primejdia în care se aflau, totuşi nu-şi pierdură cumpătul.

Nu se vedea şi nu se mai auzea nimic. Poate că şarpele stătea şi el la pândă ca să se repeadă ca fulgerul asupra duşmanului şi să-şi înfigă colţii lui veninoşi în trupul său când acesta se va apropia.

George se aplecă binişor ca să se uite sub pat. Şueratul venise cam dintr'acolo. Nu văzu însă nimic. Şarpele se va fi vârât în vreun ungher.

Deodată auzi pe Petre scoţând un ţipăt de groază. Când se ridică de jos, tânărul văzu ochii măriţi de spaimă ai Uriaşului aţintiţi spre patul în care dormea fiica prinţului în-

de-odată că-i îngheață sângele 'n vine.

Lângă chipul drăgălaș al Sanjei văzu limba cu vârfurile ascuțite ale unui cobra negru. Trebue să fi fost într'adevăr un exemplar neobișnuit, căci ceafa cu semnul lui Brahma pe ea, umflată acum de furie era extraordinar de mare.

Și, șarpele stătea aproape lipit de obrazul fetei adormite. George simțea că i se taie răsuflarea la gândul că dacă Sanja ar face o singură mișcare e pierdută. Colții veninoși ai șarpelui s'ar înfige în carnea fragedă și netedă a chipului aceluia încântător. Chiar reușind Petre să nimerească trupul oribilei târâtoare, nu era exclus ca în spasmele morții, șarpele să-și vâre colții în obrazul fetei.

Același gând îi venise pe semne și lui Petre căci șopti lui George:

— Ce e de făcut, domnule George? Nu îndrăznesc să trag, căci mă tem ca lighioana să nu-și înfigă colții în obrazul prințesei.

Lui George îi veni atunci o idee. Văzu pe un scaun rochia albă de mătase a Sanjei. Cu mare băgare de seamă se apropiă de scaun, cu ochii ațintiți la șarpe, care ridicase acum capul și-i urmărea mișcările.

George mototoli rochia în mâna stângă și înaintă cu pași mărunți spre vrăjmașul acela cumplit. Șarpele se ridica tot mai mult în pat, pregătindu-se de atac, tocmai ceea ce voia și George. In chipul acesta, primejdia pentru Sanja scădea.

Trupul șarpelui se legăna încoace și încolo, ochii mici și reci luceau sinistru, plimba limba despicată de colo până colo în gură și

ceafa i se umfla tot mai mult. Se vedea bine că şarpele era peste măsură de înfuriat; George bănui că indienii adusesera dinadins, pe cale artificială cobra în starea asta.

Un pas mai avea George de făcut până la patul Sanjei. Petre urmărea scena cu o încordare extraordinară. Ţinea pistolul lui enorm pregătit, ştiind că glonţul nu va da greş. Totuşi înţelegea că primejdia pentru Sanja nu era înlăturată. Planul lui George părea să fie mai sigur, deşi primejdia s'ar fi întors acum de partea lui.

Nu-şi lua ochii de la şarpe. Îl văzu lăsând niţel capul pe spate, semn că vrea să se repeadă şi să muşte. Cu o mişcare fulgerătoare George îl întinse rochia mototolită pe care o ţinea în mână. Colţii plini de venin se înfipseră cu furie în ghemotocul de mătase, şi până a nu apuca reptila să muşte a doua oară, pumnalul Sanjei reteză cu o hârşâitură capul hidos al cobrei.

Tânărul răsuflă uşurat, se aplecă şi pipăi pulsul fetei. În clipa aceea ea deschise ochii. Văzând pe George atât de aproape de ea, un zâmbet de adâncă fericire îi înseninâ faţa ei gingaşă.

— George... murmură ea; apoi, dându-şi seama că trebuie să fie ceva neobişnuit la mijloc, urmă înspăimântată: Ce s'a întâmplat, George, unde e tata?

— La vânătoare în junglă, o linişti el. S'a strecurat un şarpe la voi în casă, până la patul tău. Am reuşit să-l omor înainte de-a apuca el să te muşte. Scoală şi vino după noi afară să-ţi spunem ce s'a petrecut.

Ieşi cu Petre pe terasă, lăsând pe Sanja să se îmbrace. După câteva minute veni şi ea.

George îi povesti întâmplarea cu Indienii aceia aruncaţi de furtună pe insulă. Când pronunţă numele Djehan şi Thuga, Sanja tresări speriată şi strigă:

— Oh, George, atunci eu şi tata am fost în mare primejdie. Să ştii că nici şarpele n'a ajuns el singur la mine în cameră. George, dragul meu George, presimt că primejdia n'a trecut încă şi că moartea pândeşte în jurul meu.

Tânărul îi povesti că într'adevăr aşa a fost, dar că toţi patru Indieni au fost înlăturaţi. Sanja răsuflă uşurată, apoi strânse cu căldură mâna iubitului ei şi zise:

— Mi-ai salvat şi de astădată viaţa şi nu ştiu cum să-ţi mulţumesc, dragul meu. Inima îmi spune însă, că primejdia nu a trecut încă. Stai, te rog, cu mine, nu mă lăsa singură până ce se va întoarce tata.

— Se 'nţelege de la sine, Sanja, nu plec nici eu nici Petre de lângă tine, exclamă el cu însufleţire.

De abia sfârşi vorba şi auzi pe terasă un pocnet ca şi când s'ar fi spart un glob de sticlă subţire. George sări în picioare, bănuind o nouă primejdie. In clipa aceea se răspândi ca fulgerul un fum verzui care îi învălui pe toţi trei ca într'o ceaţă uşoară.

Tânărul căzu îndărăt pe scaun, pe când Petre se poticni şi ajunse împleticindu-se până la perete unde rămase nemişcat. Îi cuprinse o toropeală care le luă şi graiul.

Trebuiau s'aştepte neputincioşi cele ce aveau

să se întâmple de acum încolo.

Ca din pământ răsări în faţa lor un Indian mărunt şi subţirel la trup. Chipul lui era frumos, cu trăsături regulate, dar cu o expresie de cruzime şi hotărâre. Ochii lui mari şi negri ca noaptea păreau acoperiţi de un văl; când, însă, privirile lui se opriră la Sanja, vălul acela se sfâşiă într'o clipă, din ochi îl ţâşni o ură de moarte şi un zâmbet de cruzime neînchipuită flutură pe buzele lui subţiri — dar în clipa următoare chipul lui îşi reluă expresia de mai 'nainte şi ochii se acoperiră iar de vălul acela care părea de nepătruns.

George simţi o spaimă care făcu să-i îngheţe sângele 'n vine. Omul acesta părea să fie mai primejdios decât toţi ceilalţi la un loc. Se arăta foarte calm şi stăpân pe sine — deşi un vulcan clocotea în pieptul lui — când zise cu glas armonios:

— Domnule, îmi pare cât se poate de rău că v'aţi pornit cu toţii împotriva noastră. Din nenorocire am sosit prea târziu ca să salvez pe ai mei; ne-aţi omorît şi cobra, după cum văd. Thuga îţi spusese doar că eşti chemat să ne ajuţi. Ai fi căpătat o bună răsplată de la noi, pe când acum va trebui să mori, şi dumneata, şi toţi cei de pe insulă. E drept că sunt singurul care am mai rămas dintr'ai mei, am însă destule mijloace ca să fac să nu mai rămână nici picior de om din câţi sunteţi aici. Totuşi, am putea cădea la înţelegere. Am reuşit să mă strecor până aici şi am căutat să observ nitel în treacăt ce şi cum. Am văzut submarinul şi ştiu că mă aflu pe insula

de refugiu a căpitanului Farrow. Mi-am dat îndată seama că tocmai acest submarin poate fi cea mai bună ascunzătoare pentru divinitatea noastră. Voiu vorbi cu căpitanul să caute statuia şi după ce o va aduce, vă dăruesc viaţa. Dar prinţul Ghasna şi fiică-sa trebue să moară.

George vru să protesteze, buzele îi erau însă ca încleştate şi nu putu scoate un sunet. Ochii lui exprimau probabil ceea ce gândea, căci Indianul dădu din umeri şi urmă:

— Imi pare rău, crede-mă, îţi înţeleg sentimentele, dar n'am ce-ţi face. E la mijloc o taină din vremuri străvechi pe care nu ţi-o pot încredinţa. Poate că-ţi va fi spus prinţul Ghasna că între familia lui şi a mea dăinuieşte de generaţii o ură neîmpăcată. Sunt fiul lui Djehan, marele preot al sectei noastre. Acelaş nume voiu purta şi eu după moartea lui. Voiu lua însă în seamă sentimentele pe cari le ai pentru fiica prinţului şi te voiu scuti s'o vezi murind sub ochii dumitale. A, văd că ţi se întorc tovarăşii. Să sperăm că tatăl dumitale va cădea la înţelegere cu mine.

Tânărul indian scoase de la brâu un pumnal lung cu tăişul foarte ascuţit şi se aşeză spăimântaţi când auziră pe Indian strigând de la distanţă:

Căpitanul Farrow venea într'adevăr cu prinţul Ghasna spre ei. Se opriră amândoi înspăimântaţi când auziră pe Indian strigându-i de la distanţă:

— După cum vezi, domnule căpitan Farrow, viaţa fiului dumitale e în mâna mea. La cea mai mică mişcare de atac pe care ai

face-o împotriva mea, îi înfig pumnalul în ceafă. Sanja nu poate nici ea scăpa de soarta care îi e hărăzită, căci știu să mânuesc pumnalul cu iuțeala fulgerului — după cum știe foarte bine prințul Ghasna. Vreau să-ți fac o propunere, căpitane Farrow, prin care îți poți salva feciorul.

Prințul șopti ceva căpitanului și acesta răspunse cu glas sugrumat de emoție:

— Bine. Pune-ți condițiunile, văd că pentru moment ești stăpân pe situație.

— Voiu cruța viața fiului dumitale dacă ești dispus să ne ajuți cu submarinul „Dox" să găsim statuia zeului nostru, răspunse calm Indianul. Cuvântul de onoare pe care mi-l vei da ajunge ca fiul dumitale să fie imediat liber.

— Și ce se va întâmpla cu prințul Ghasna și fiica lui? întrebă Farrow.

— Pentru ei nu există scăpare, trebue să moară, zise cu răceală Indianul. De altminteri, afacerea asta e ceva personal care nu are ce te interesa pe dumneata.

— Te înșeli. Prințul Ghasna și fiica lui sunt oaspeții mei și nu pot primi condițiunile dumitale atâta timp cât le e viața amenințată. Prefer să te văd ucizându-mi copilul sub ochii mei, știind că în același moment vei cădea și dumneata ciuruit de gloanțele mele, răspunse liniștit în aparență căpitanul.

— A, la asta nu mă gândeam, zise cu o amabilitate bizară Indianul. Știu că ești un om de onoare și trebuia să mă aștept. Bine, domnule căpitan, voiu cruța și viața oaspeților dumitale. O să mai am eu prilejul să

pun la punct altă dată cearta aceasta de familie. Cât privește gloanțele cu cari mă amenințî, nu mă tem eu de ele. Inainte de-a fi apucat dumneata să ridici arma, m'aș fi ghemuit în spatele fiului dumitale și i-aș fi omorît într'o clipă pe el, pe Sanja și pe uriașul acela de colo. Nici dumneata și tovarășii aceia n'ați fi scăpat de moarte, fii pe pace. Intreabă pe prințul Ghasna dacă mă laud.

Prinții șopti iar ceva căpitanului, apoi strigă:

— Fiu al lui Djehan, știu că e adevărat ceeace spui, dar mai știu deasemenea că statuia zeului e mai de preț, în momentul de față, decât viața noastră. Am stăruit pe lângă căpitan să se învoiască. Dușmănia dintre noi va rămâne deocamdată numai în sufletele noastre până ce se va găsi statuia, pe urmă însă te voiu urmări fără cruțare, fiu al lui Djehan. Pentru a scăpa țara noastră de o vărsare de sânge grozavă, voiu nimici statuia, apoi vine rândul răfuelii dintre noi.

Cuvintele acestea sunau ca o amenințare rece dar înfiorătoare. George simți cum mâna care ținea pumnalul tremura ușor. Tânărul Indian răspunse însă foarte liniștit:

— Bine, așa să fie, prinț Ghasna. Vrea acum căpitanul să-și dea cuvântul de onoare că va căuta statuia zeului nostru și mă va lăsa pe urmă să plec nesupărat ca ea?

— Da. Îți dau cuvântul de onoare, în numele meu și al oamenilor mei, că voiu face după cum vrei, dar că voiu da pe urma ajutor prințului să-și ajungă scopul.

Și iarăși tremură mâna care ținea pumnalul, totuși Indianul urmă cu o liniște prefăcută:

— Eşti liber s'o faci, domnule căpitan, nici eu însă nu voiu mai ţine atunci seama de nimic. Poate că vei renunţa la ideea asta după ce vei auzi de la prinţul Ghasna de ce mijloace puternice dispun. Şi-apoi, nu înţeleg ce te face să te amesteci în lucruri cari nu te privesc şi cari v'ar pune în primejdie — mai mult încă, v'ar duce la o moarte sigură pe dumneata şi tovarăşii dumitale. Voiu trezi acum pe aceste trei persoane din toropeala lor.

Băgă fără grabă pumnalul îndărăt la încingătoare, în timp ce Farrow se apropia cu prinţul şi ceilalţi de terasă. Indianul scoase din buzunar o cutiuţă de lemn, luă din ea un ac subţire şi înţepă uşor în braţ pe George, Sanja şi Petre.

George sări imediat în picioare şi Sanja îşi acoperi faţa cu mâinile. Indianul ieşi însă foarte calm înaintea căpitanului. Siguranţa pe care o arăta, dovedea încrederea pe care şi-o punea în cuvântul lui Farrow.

— Când putem pleca, domnule căpitan? întrebă el. E, cred, în interesul nostru al amândurora să găsim cât mai curând statuia, zise el.

— Peste două ore, răspunse căpitanul. Până atunci ai destulă vreme să vezi dacă se mai află şi alţi tovarăşi de-ai dumitale pe insulă.

— Sunt singurul care a mai rămas. Cei patru servitori ai mei pe cari îi trimisesem aici, au fost ucişi probabil de fiul dumitale.

— Aşa şi e. Pe trei i-am împuşcat eu şi pe al patrulea Petre, răspunse George. Sunt colo în porumbişte.

— Să îngropăm mai întâi morţii, pe urmă plecăm, hotărî căpitanul. Apoi întrebă în şoaptă pe prinţ: O luăm şi pe Sanja cu noi, prinţe?

— Da. E mai bine s'o am pe lângă mine, răspunse el. Te-aş mai ruga să meargă şi servitorul meu cu noi căci va trebui, după ce vei găsi statuia, să părăsim submarinul, deoarece ţara mea e ameninţată de o mare nenorocire pe care vreau s'o înlătur neapărat.

— Aşa-dar, vrei neapărat să începi lupta împotriva acestor oameni ciudaţi? întrebă Farrow. După cum înţeleg eu, dispun într'adevăr de mijloace foarte puternice. Dar, ţi-am mai spus şi-ţi repet că te voiu ajuta, atât pe cât îmi va sta în puteri, împreună cu tovarăşii mei.

— Armele lor v'ar birui, făcu grav prinţul, eu însă le cunosc şi ştiu şi ce le poate face nevătămătoare. Da, am şi eu cu ce-i pune cu botul pe labe, fii pe pace. Va vedea Djehan acum de ce sunt eu în stare.

Marinarii săpară în grabă la intrarea în junglă o groapă mare şi adâncă în care înmormântară pe cei patru Indieni. Farrow rosti o scurtă rugăciune, apoi se duseră cu toţii pe submarin. Tânărul Indian, care nu-şi spusese numele ci numai că e fiul lui Djehan, privise mirat scena care se desfăşurase sub ochii săi. La urmă se apropiă de căpitan şi-i zise:

— Imi pare rău din suflet, domnule, că împrejurarea ne-a pus faţă 'n faţă în împrejurări atât de duşmănoase. Admir cavalerismul dumitale care te face să dai onorurile cuvenite până şi duşmanului învins.

Farrow se înclină în tăcere. Văzu că tânărul acesta avea o educație aleasă, pe care și-o însușise, probabil, în Anglia, dar, împins de fanatismul său, se ridica împotriva țării care credea el că-i asuprește poporul. Chiar dacă acum era aliatul său de nevoie, cu siguranță că-i va deveni mai târziu cel mai înverșunat dușman în interesul cauzei pentru care lupta. Ceva sinistru pornea de la tânărul acesta atât de bine crescut.

Fiul lui Djehan păru că-i înțelege gândul căci urmă:

— Te-aș mai ruga, domnule căpitan, să-mi dai, dacă se poate, o cabină separată. E în interesul nostru, al tuturor, să ne întâlnim cât mai puțin în timpul călătoriei.

— N'am nimic împotrivă, răspunse Farrow. Voiu vorbi cu fiul meu ca să-ți cedeze cabina lui și el să doarmă împreună cu mine. De altfel, bănuești dumneata cam pe unde să fie statuia?

— Taifunul ne-a împins de la Malaita direct încoace, va trebui deci să ne întoarcem într'acolo. În drum se află o mică insulă stearpă pe care cu mare greu am putut-o ocoli. Cotind brusc, statuia a alunecat din prin a smuciturii și s'a rostogolit în apă, chiar aproape de tot de insulă.

— Aha, acum știu. Insula s'a ridicat de curând din adânc și nu e încă însemnată pe vreo hartă. Va fi ușor să dăm de statuie.

— Cu atât mai bine. Nu vom fi siliți să rămânem multă vreme împreună, spre mulțumirea dumneavoastră și a mea.

— Dar n'am hotărît încă unde să te de-

barc cu statuia dumitale. Ai vreo dorință specială în privința asta? întrebă acum Farrow pe Indian.

— Firește că mai bucuros aș fi fost să debarc undeva în apropiere de Madras, răspunse Indianul, drumul e însă mult prea lung și nu te pot obliga să mă duci până acolo. Oare n'ai vrea totuși s'o faci în schimbul unei sume mai mari?

— Nici nu poate fi vorba de plată. Călătoria până unde spui dumneata ar ține prea mult și ar fi și primejdioasă pentru mine căci tocmai prin părțile acelea mă caută mai de zor autoritățile maritime.

— Atunci m'ai putea debarca pe coasta australiană, de pildă prin apropiere de Brisbane, de unde pot găsi oricând prilej să plec mai departe spre India.

— Așa mai merge. Cu atât mai mult cu cât există locuri potrivite pentru acostare unde nu mă poate vedea nimeni. Am fost adesea prin părțile acelea după târguieli importante.

— Vei avea deci plăcerea să te scapi repede de mine, făcu Indianul, zâmbind. Ne vom întâlni însă apoi pe uscat, dacă prințul are intenția să mă urmărească și dumneata să iei parte la urmărire, după cum mi se pare.

— Tot ce se poate, ba e chiar sigur că așa va fi. Acum, fii bun, te rog, și urmează-mă în cabina dumitale, încheiă căpitanul, ca să scurteze vorba.

IV. — IN FUNDUL MĂRII

INDIANUL RĂMASE SINGUR în cabina îngustă pe care i-o pusese la dispoziție George. Nu se îndoia o clipă de cuvântul lui Farrow că-l va găsi idolul și-l va debarca pe uscat, undeva pe uscat, aproape de Brisbane.

Pe când acesta din urmă îl lăsa de capul lui fără să ia vreo măsură de supraveghere împotrivă-i, prințul Ghasna era mai prevăzător. Luase pe Sanja în cabina lui, nu vroia s'o știe dormind singură în apropierea dușmanului său de moarte. George îi luase în taină locul, cu gând să previe vreun eventual atac al Indianului. Dacă fiul lui Djehan călca înțelegerea, nu mai avea nici el obligația să-l cruțe, ci era în dreptul lui să-l doboare cu un glonte.

Indianului i se ducea mâncarea în cabină de către Petre care își luase dinadins această însărcinare, de abia așteptând ca să vadă vr.o mișcare suspectă din partea lui și să-i facă de petrecanie.

Drumul până la insulă ținu vreo șase ore. Când submarinul se apropiă de ea, se lăsă afund. Farrow vroia să stabilească în apă, cu ajutorul reflectorului, poziția statuii, și ca Petre, George și Kard s'o aducă apoi pe vas, prin cămăruța adaptată pentru scufundători la prora.

Întrebă pe Indian cam ce greutate are și acesta îi spuse că nu crede să aibă mai mult de patruzeci până la cincizeci de kilograme. Era deci lesne cu scufundătorii s'o transporte prin apă pe bord.

Căpitanul se bucură când auzi că nu e mai grea, căci altminteri ar fi avut mare bătaie de cap s'o tragă mai întâi în turnul vasului şi apoi în interiorul lui.

Aproape de această insulă răsăritâ de curând era linia de navigaţie a vapoarelor cari circulau între Australia şi arhipelagul Louisiada spre insulele Salomon. Lucrând la suprafaţa apei, era primejdie să fie zărit de vreun vas militar australian, al cărui comandant ar fi avut poate curiozitatea să vadă mai de aproape noua insulă pentru a o trece pe hartă, fălindu-se apoi cu descoperirea sa.

In timpul călătoriei, Farrow încercase să afle ceva amănunte asupra rolului acestor mari preoţi ai sectei Djehanilor şi a familiei Ghasna, dar prinţul fusese foarte sgârcit cu răspunsurile. Se prefăcu grăbit şi intră în laborator unde se afla doctorul Bertram. Căpitanul ştia că aci se lucra cu înfrigurare la nişte arme împotriva Indianului, arme tot atât de primejdioase şi bizare ca şi ale lui.

George aştepta cu nerăbdare să se ducă împreună cu cei doi uriaşi ai lor să caute statuia, deşi prevedea prin asta noi primejdii pentru ei. Poate că Indianul va încerca să debarcare să pună stăpânire pe submarin, prin mijloacele sale misterioase. Exclus nu era. Avea el probabil nişte gaze otrăvitoare cari luau omului voinţa şi-l făceau supus lui ca sub hipnoză.

La gândul acesta îl cuprinse o neliniştе grozavă. Se duse să afle ceva în privinţa asta dela prinţul Ghasna care se afla acum în cabină cu Sanja. Il întâmpină cu multă bu-

curie, căci în graba plecării nici n'avusese timp să-i mulţumească pentru salvarea Sanjei, — despre care aflase de la doctorul Bertram care la rândul lui, o auzise dela Petre.

Tânărul respinse cu modestie mulţumirile şi îşi exprimă temerile în privinţa Indianului. Dar prinţul zise zâmbind:

— Degeaba, dragul meu, mulţumirile mele şi ale Sanjei trebue să le primeşti fiindcă le meriţi, cât priveşte temerile dumitale, fii fără grijă. M'am gândit şi eu că Djehan şi fiul său — pe cari îi cunosc prea bine de ce sunt în stare — sunt oameni cari nu se dau îndărăt de la nimic când e vorba să-şi ajungă scopul. De aceea am lucrat de zor în laborator cu doctorul Bertram. Am inventat un ser cu care ne vom inocula toţi, înainte de-a aduce idolul pe bord. Efectul lui ţine douăzeci şi patru de ore şi cred că în timpul acesta vom vom fi ajuns la Brisbane. N'are decât să încerce fiul lui Djehan să se servească de gazele lui cât o pofti, nu ne va putea face nimic. Bănuesc şi eu că va arunca, în turnul vasului, unul din globurile lui de sticlă umplute cu gaze, după ce vom fi transportat idolul pe uscat. Ar însemna atunci că a deschis ostilităţile şi voiu întrebuinţa împotrivă-i un mijloc pe care el nu-l cunoaşte şi în zadar va mai aştepta Djehan pe fiul său, acesta nu se va mai întoarce niciodată.

— Cu atât mai bine, zise George. Imi venise nu ştiu cum ideea că tânărul va căuta prin gazele lui, hipnotice să ne aibă în puterea lui şi să se servească de submarin în lupta împotriva Angliei.

— Fii sigur că va încerca tot ce e cu putință ca să-și ajungă scopul, răspunse grav prințul Ghasna. Eu mă aștept la orice, dar sper să-i zădărnicesc planul. George, dragul meu, noi am trecut împreună prin multe de când ne cunoaștem, cred însă că ceea ce am întâmpinat până acum n'a fost nimic față de ce ne așteaptă. Avem pe bord un ins primejdios care întrupează perfidia ca nimeni altul. Am auzit că dormi în cabina Sanjei. Dumneata, cel dintâi, va trebui să fi inoculat îndată ce vom aduce statuia idolului pe submarin. E aproape sigur că fiul Djehanului va căuta înainte de toate să aibă pe față în puterea lui pentru a avea o armă grozavă împotriva mea.

— Atunci trebue s'o punem la adăpost, strigă cu însuflețire tânărul. Nu se poate să nu afle el că Sanja stă acum împreună cu dumneata.

— Se înțelege de la sine, dragul meu, recunoscu prințul. Deocamdată e numai o bănuială a mea că va încerca încă în drum spre Brisbane ceva, totuși de la el te poți aștepta la orice. Adevărata primejdie vine pe urmă, adică după ce vom debarca statuia pe uscat. Imi pare acum rău că n'am stabilit cu el un interval mai lung până la începerea ostilităților. Știu că s'ar fi ținut de cuvânt.

— Poate că nu e timpul pierdut, putem s'o mai facem. Ii arătăm statuia în fundul mării dar refuzăm s'o aducem pe bord, dacă nu se învoiește cu propunerea noastră.

— Nu se poate. Ar considera înțelegerea dintre noi înlăturată și ar proceda imediat la un atac direct. Suntem siliți să ne ținem

 de cuvânt, dar să fim cu mare băgare de seamă îndată ce vom transporta idolul pe uscat.

— Așa e, ai dreptate, văd și eu că nu mai putem reveni asupra celor hotărâte. Mă bizui însă pe dumneata ca să împiedici nenorocirile cari ne amenință din partea acestui om periculos.

— Voiu face tot ce-mi va sta în putință, crede-mă. Nu e însă exclus ca Djehan și fiul său să fi născocit cine știe ce alte lucruri primejdioase pe cari eu nu le cunosc. De-aceea, după ce va fi părăsit acesta cabina dumitale, o voiu cerceta cu cu băgare de seamă căci e posibil să fi așezat în ea cine știe ce mașină infernală sau altceva care să arunce în aer submarinul după ce se va vedea el pe uscat. Dumneata nici nu bănuești de ce mijloace se slujesc oamenii aceștia pentru ajungerea scopului lor. A, dar mi se pare că am ajuns la insulă, văd că submarinul se lasă afund.

In același moment, Petre, care căutase pretutindeni pe George, bătu în ușă și întrebă pe prinț dacă tânărul său stăpân nu se află acolo. Il chema în cabina de la proră. Inainte de-a pleca, prințul Ghasna luă o sticluță cu un lichid roșu, muiă vârful unui ac lung și subțire în el, desveli brațul tânărului și-i făcu o înțepătură în vână.

— Așa, zise el. Acum ești inoculat pentru douăzeci și patru de ore împotriva gazelor ucigătoare de voință. Vorbește cu tatăl dumitale să cheme pe fiul lui Djehan să fie față la căutarea statuii: eu voiu încerca în

lipsa lui să cercetez cabina cu amănunțime.

— Fii cu băgare de seamă, se rugă George de prinț. Să nu ți se întâmple ceva, fiindcă atunci am fi pierduți cu toții. Dar, adăugă el cu ochii amenințători, nici el n'ar scăpa. L-aș împușca eu cu mâna mea ca pe un câine turbat.

— Fii fără grijă, dragul meu, ți-am spus doar că-i cunosc mai toate vicleșugurile, mie nu mi se poate întâmpla nimic.

George alergă în cabina de la proră și-l găsi pe tatăl său, care pusese să se dea la o parte tăbliile groase de oțel cari căptușeau geamurile; și acum supraveghea mânuirea reflectorului. George îi spuse pe scurt temerile exprimate de prinț și intenția lui de-a controla cabina în care stătuse Indianul.

— Bine. Du-te acum de chemă pe Indian, răspunse căpitanul. Spune-i că el mai bine ca oricine poate să recunoască statuia divinității lui. Să se grăbească însă, deoarece vom fi în curând la fund.

George alergă la cabină și bătu în ușă, apoi intră înăuntru. Văzu pe sinistrul Indian coborând tocmai din hamac. Probabil că nu se simțise bine în timpul călătoriei, ca orice om care se află pentru întâia oară într'un submarin sub apă. „Deci, nu va fi avut timp să-și pună în aplicare vreun plan dăunător" — își zise George.

Fiul lui Djehan se uită mirat la el, dar când află despre ce e vorba, păru foarte mulțumit. Din mișcările lui sprintene, George înțelese că s'a înșelat când crezuse că șederea în submarin îl făcuse rău și-l cuprinse teama

 pentru siguranța prințului când va veni să cercetez cabina.

Indianul era într'adevăr uimit de cele ce vedea, totuși nici un mușchiu de pe fața lui trufașă nu tresări.

Submarinul se lăsase acum la nici un metru de fundul mării. Reflectoarele luminau până departe, lăsând să se vadă agitația viețuitoarelor cari mișună în adâncul apelor.

— Cam la ce depărtare de insulă vă aflați când a căzut statuia în mare? întrebă Farrow pe Indian.

— Cred că la vreo sută de metri, răspuns e fiul lui Djehan. Dacă ne aflăm aici pe coasta de nord, ar trebui să se zărească statuia. Ați făcut bine că m'ați chemat, domnule căpitan. Aș fi însă de părere ca fiul dumitale și cu tovarășii săi să nu se apropie de statuie, adăugă el, foarte serios.

Farrow îl privi cu mirare. Pentruce ar fi primejdios pentru cei trei scafandri să se apropie de statuie? Și apoi, cum ar putea împiedeca primejdia acest fiu al Indiei — dacă există într'adevăr o primejdie?

Indianul păru că i-a înțeles gândul, căci urmă:

— Domnule căpitan, dumneata nu cunoști tainele noastre. Poate că vei vedea acum sub ochii dumitale un lucru pe care nu-l vei putea cuprinde cu mintea. A, uite co'o ceva negru, e statuia, strigă el cu glas solemn.

Ochii foarte ageri ai căpitanului nu zăreau însă nimic. De abia, când submarinul ajunse la cincizeci de metri de locul arătat de Indian, văzu și el un obiect mare, fără nici o formă.

Dacă era într'adevăr statuia, atunci Indianul mai mult o presimţise şi pe Farrow îl cuprinse un simţimânt ciudat alături de omul acesta straniu. Să fi existat oare legături misterioase între el şi idolul acela neînsufleţit din fundul apei? Nu, nu, era cu neputinţă. 47

Şi iarăşi mai făcu submarinul vreo cincizeci de metri, apoi Farrow deslusi bine statuia. Era o divinitate al cărei chip nu semăna cu nici unul din idolii pe cari îi văzuse prin templele indiene cutreerate de el, sau prin cărţi.

Lăsă vasul la pământ lângă statuie. George, Kard şi Petre îşi puseră repede costumele de scafandri în cari se puteau mişca liberi în apă şi prin cămăruţa adaptată de Hagen la tancurile de balast ieşiră din submarin.

George păşi cel dintâi pe prundiş, urmat de tovarăşii săi şi înaintă spre idol. Părea că le va fi destul de lesne să ridice statuia căci în apă nici nu vor simţi greutatea ei, dar la cinci metri de ea, George avu senzaţia că are în faţa lui o pânză nevăzută. Nu mai putu face un pas, iar idolul era acolo, la cinci metri de el.

Petre şi Kard o păţiră la fel. La lumina vie a reflectoarelor se vedeau lămurit la faţă. Se uitară uluiţi unul la altul, ba chiar înspăimântaţi deabinelea. Oare ce să fie asta? Pentruce nu se puteau apropia de idol?

Petre făcu o sforţare extraordinară şi mai făcu un pas, apoi începu să se poticnească şi veni îndărăt pe spate. George şi Kard îl apucară repede de braţ şi-l traseră înapoi. Trebuiră să lupte din răsputeri, căci picioarele

lui Petre păreau înțepenite într'o mlaștină din care nu-l mai puteau scoate.

George se uită speriat spre geamul submarinului și văzu pe tatăl său, vorbind cu aprindere indianului, pe urmă făcându-i semne disperate să se întoarcă. Dar Petre nu se putea urni din loc. Încercă să se ridice, căzu însă iar grămadă, privind cu spaimă la George.

Acesta, ajutat de Kard, îl luară pe brațe și-l duseră la submarin. Indianul se aplecă peste Petre, care zăcea acum pe podeaua cămărușei pentru scafandri, îl pipăi picioarele, scoase apoi din buzunar un tub de metal cu un lichid incolor, umplu cu el o seringă și-i făcu o injecție în brațul stâng.

Trupul Uriașului se cutremură odată, rămase câteva clipe nemișcat, apoi Petre sări singur în picioare.

— Ce-a fost asta, tată? întrebă George, încremenit. Părea că sub pașii și înaintea noastră se întinde o pânză nevăzută și moale ca vata.

Spusese aceste cuvinte în limba germană dar, spre uimirea lor, auziră pe Indian răspunzând în aceeași limbă:

— Credeam că eu voiu reuși să îmbunez zeul nostru, văd însă că puterea mea nu a ajuns până la distanța aceea. Trebue să mă duc eu singur la el. Aș putea avea un costum de scafandru, domnule căpitan?

Farrow se înfioră fără să vrea, pe urmă răspunse cu șovăială:

— Un costum am avea noi, dar nu vei putea suporta presiunea apei fără să fi făcut exerciții de scufundare.

Indianului îi flutură un zâmbet pe buze când răspunse:

— Voința va ține loc de exercițiu, domnule căpitan. Spune, te rog, să mi se dea costumul.

— Ce... ce-a fost cu mine? băigui Petre care își ridicase în vremea asta coiful de scafandru de pe cap. Porniserăm să răzbat piedeca aia nevăzută când am simțit ca un curent electric prin trup care m'a dat la pământ. Picioarele mi se înțepeniseră de prundiș parcă aveau rădăcini acolo. Ce să fi fost asta, domnule...?

— Taina țării noastre, o taină pe care nici un European nu o poate înțelege, răspunse liniștit Indianul. E puterea zeului nostru. Trebue să merg și eu cu dumneavoastră, altminteri nu putem ridica statuia de acolo.

— Pe răspunderea dumitale însă, zise căpitanul, înfiorându-se. Îți atrag atenția că ne aflăm la șaisprezece metri adâncime și presiunea apei e enormă. Ar trebui mai întâi să te deprinzi treptat.

— Iau asupra mea răspunderea. Cu voință poate omul face orice vrea.

Farrow chemă un marinar și-i porunci să mai aducă un costum de scafandru. Pe când Indianul, care părea destul de îndemânatic, își punea costumul, Farrow îi arătă cum funcționează sticlele cu aer, apoi întrebă pe Uriaș:

— Vrei și tu să te duci, Petre?

— Ba bine că nu! strigă el, indignat. Doar nu l-oiu lăsa pe domnul George singur.

— Bine, dragul meu, făcu Farrow, zâmbind mulțumit.

Scufundătorii își puseră coifurile și trecură în cămăruță. In timp ce pompele împingeau apa înăuntru, George era foarte curios să vadă cum va suporta Indianul presiunea. Grozav s'ar fi bucurat să-l ia dracu pe Indian, ar fi scăpat astfel de el și statuia ar fi rămas în vecii veciloi acolo unde era. Dar Indianului părea că nici nu-i pasă și se mișca în apă cu o ușurință ca și când n'ar fi făcut toată viața lui altceva decât să umble pe sub apă. Și nu numai atât. Indianul acesta părea să aibă într'adevăr puteri magice pe cari nici un European nu le cunoștea. Petre clătină nedumerit capul când îl văzu înaintând cu pași sprinteni spre idol, la doi metri departe de ei. La aceeaș distanță unde îi oprise pe ei peretele acela nevăzut, se opri și el. Rămase câteva momente cu brațele încrucișate pe piept și capul în jos; il văzură apoi întinzând mâinile ca în implorare spre idol și apa în jurul statuii începu să se coloreze ca și când mâinile Indianului ar fi împrăștiat o ceață roșietică. Tot mai nelămurită devenea statuia până ce se pierdu cu totul în ceață.

Indianul stătea neclintit înaintea peretelui aceluia de negură în care părea că-și înfipsese brațele. Ceilalți trei nu se mișcau nici ei, neputând cuprinde cu mintea misterul din fața lor.

Tot mai tare se agitau petele acelea de negură în adâncul mării, ceața se împrăștiă repede, se înalță în apă și... pieri.

Indianul încrucișă iar brațele pe piept, se înclină înaintea idolului său, pe urmă se apropiă de el. Se înclină iar și puse mâinile pe

statuie. Rămase așa câteva clipe, apoi făcu semn însoțitorilor săi să se apropie.

Aceștia veniră, codindu-se. Toată scena care se desfășurase sub ochii lor, ca și Indianul acela ciudat îi impresionase adânc. Se temeau parcă să înainteze.

În sfârșit, George pași cu hotărâre spre el, își aduse aminte de injecția pe care i-o făcuse prințul și-i pieri teama.

Ciudat! Peretele acela nevăzut care-i oprise întâia oară, nu mai exista. Totuși George simți un fior prin trup când văzu chipul monstruos cu ochii de pietre prețioase cari păreau să aibă viață în ei.

Indemnați de curajul lui, Kard și Petre îl urmară. Se aplecară și ridicară, ajutați de Indian, statuia de jos și porniră cu ea spre submarin. Nu se simțeau însă de fel la largul lor cu idolul acela misterios în brațe, așa că răsuflară ușurați când se văzură scăpați de corvada asta.

V. LUPTA IMPOTRIVA FIULUI LUI DJEHAN

DUPĂ CE LEPĂDARĂ de pe ei costumele de scafandri, Indianul părea tot atât de liniștit și nepăsător ca și când ar fi venit de la o mică plimbare. Ceilalți însă erau palizi la față și obosiți; iar căpitanul însuși, care văzuse totul prin geam, clătina îngândurat capul.

— Aș putea să vă rog să fie transportată statuia în cabina pe care mi-ați pus-o la dispoziție? întrebă acum Indianul, politicos, pe căpitan.

— Cum să nu! Duceţi-o, camarazi, ordonă Farrow marinarilor.

După graba cu care fu executat ordinul, se vedea bine că oamenii erau bucuroşi să nu mai aibă sub ochi pocitania aceea care le stătea în drum. Deşi nu văzură scena petrecută în apă, mormăia, dar şi mai mult încă Indianul, ale cărui scamatorii misterioase le dădeau fiori, nu le erau de fel pe plac.

Prinţul Ghasna veni şi rugă încet pe căpitan şi pe George să-l urmeze în cabina lui. Odată singuri, întrebă dacă se petrecuse ceva la ridicarea idolului.

George îi povesti întâmplarea care i se păruse într'adevăr ceva cu totul de neînţeles. Ghasna se gândi nitel, pe urmă zise:

— Idolul acesta are mare importanţă pentru preoţii sectei, căci prin el au o colosală influenţă asupra poporului. Statuia e astfel întocmită că are curse pentru a o feri de hoţi şi conţine cu siguranţă materii otrăvitoare ca prin ele să omoare pe cei găsiţi vinovaţi, socotind pe urmă moartea lor ca o pedeapsă a zeului. Presupun că una din aceste materii s'a topit venind în contact cu apa sărată a mării. Trebue să fi fost o oarecare legătură între ele, care a dat loc unui puternic curent electric. De acolo zidul acela nevăzut şi lovitura care l-a paralizat pe Petre când a căutat să treacă prin el cu forţa. Fiul lui Djehan a topit probabil cu o contra-otravă amestecul acela, urmarea a fost norul de ceaţă care a dispărut când gazele au fost neutralizate. Asta e singura explicaţie.

— Hm, acum se lămureşte misterul, răspunse

George. Indianul şi-a jucat însă de minune rolul, fiindcă, părea într'adevăr că a potolit mânia zeului cu invocaţiile lui misterioase.

— Altfel nici n'ar prinde şarlatania, zise prinţul, zâmbind. Dar acum să venim la ce e mai important. Am descoperit în cabină unele lucruri cari îţi pregăteau o moarte cumplită. Sunt încredinţat că fiul lui Djehan a făcut într'ascuns vreo instalaţie grozavă, menită să arunce întreg submarinul în aer. Trebue să cercetez amănunţit cabina, după ce va debarca el. Şi acum, căpitane dragă, trimite-mi câte trei oameni pe rând în cabină ca să-i vaccinez împotriva gazelor acelea perfide. N'ar fi rău să începem chiar acum cu dumneata. Efectul durează douăzeci şi patru de ore şi în vremea asta cred că vom fi ajuns pe coasta Australiei.

— Cu siguranţă, deoarece vom da viteză maximă la maşini. De abia aştept să mă descotorosesc de acest sinistru fiu al lui Djehan şi de idolul lui. Voiu rândul însă aşa ca s'ajungem de abia în revărsatul zorilor. Dacă ar debarca pe întuneric, te pomeneşti că face vreo drăcovenie împotriva căreia nu ne putem apăra.

— Tocmai ce vroiam să-ţi spun. Avem de-afacă cu un adversar foarte primejdios. Acum, hai să te vaccinez. Trebue să lucrăm repede, altminteri să nu fie prea târziu. Cu gazele lui perfide, vă poate supune pe toţi voinţei sale şi vă sileşte să-l duceţi până în India. Mai mult încă: s'ar putea să rămâneţi pentru totdeauna robii lui.

Căpitanul se duse imediat cu prinţul în

infirmeria submarinului, pe când George rămase cu Sanja care fusese şi ea vaccinată. In timp ce vasul se ridica încetişor la suprafaţă, marinarii fură vaccinaţi unul după altul.

De abia după ce văzu pe ultimul din ei pus la adăpost de Indian, Farrow răsuflă uşurat. Scăpase din primejdia de-a fi el şi toţi ai săi robi pe viaţă unei secte fanatice care s'ar fi servit de ei pentru scopurile-i criminale.

Se înţelese cu George şi Petre ca la cea dintâi încercare pe care o va face Indianul să arunce vreunul din globurile lui cu gaze, să fie imediat împuşcat. De aceea sfătui pe fiul său şi pe Uriaş să se posteze în apropierea cabinei Indianului şi să nu-l slăbească din ochi.

Acesta părea să aibă altceva în gând, căci nu se mişca din cabina lui. George îşi zicea că fiul lui Djehan cunoştea pe prinţul Ghasna mai de mult şi-şi va fi închipuit că acesta va inventa o contra-otravă ca să-i zădărnicească planul. Probabil că acum născocea altceva, împotriva căreia prinţul să nu poată face nimic.

Să nu-şi fi dat tatăl său cuvântul, George n'ar fi pregetat o clipă să culce la pământ cu un glonţ pe acest Indian periculos. Işi aduse însă aminte că şi fiul lui Djehan făgăduise să nu întreprindă nimic până nu va debarca împreună cu statuia la ţărm. Işi va ţine el oare cuvântul dat?

Recomandă multă atenţie marinarilor cari stăteau de strajă şi se duse la tatăl său, care se afla în cabina prinţului, să le spună şi lor gândurile cari îl frământau.

— Tocmai despre asta vorbeam şi eu cu domnul căpitan, zise prinţul. Părerea mea e că până ce vom acosta, putem fi fără grijă, aşa că e de prisos să supraveghem cabina în care stă fiul lui Djehan.

— Ai auzit, George? făcu Farrow care se încredea în cele spuse de prinţ. Du-te în cabina mea şi stai liniştit acolo. Încuie uşa şi ţine revolverul la îndemână în orice caz. Nu m'aş mira să încerce ceva împotriva Sanjei. Pe dumneata, prinţe, te urăşte doar mai mult şi va căuta să-ţi facă răul cel mai mare.

— Ai dreptate şi de aceea cred că Sanja e cea mai ameninţată. Când vom ajunge pe uscat să se ferească pe cât se poate să o vadă el. Va trebui să se încuie în cabină şi să nu iasă cu nici un preţ pe punte. Din nenorocire, nu i-am mai putut supraveghea pe preoţii acestei secte de mult timp şi vor fi născocit în vremea asta cine ştie ce grozăvii pe cari eu nu le cunosc. Nu putem deci face altceva nimic decât să ne îndreptăm toată atenţia asupra cabinei în care doarme ea. Voiu cerceta cu băgare de seamă cabina înainte de-a debarca el. Spre norocul nostru cam ştiu eu ce-ar putea să fie. Acum, dragă George, du-te de te culcă, vom avea nevoie de toate puterile noastre la acostare.

Minunatul submarin aluneca uşor pe unde în noaptea senină cu cerul plin de stele. Până la miezul nopţii, Rindow fu cel care-l conducea, pe urmă îi luă locul secundul Brun. Nimănui de pe bord nu-i era îndemână ştiind pe sinistrul Indian cu idolul lui, închis în cabina sa. Niciodată nu le fusese somnul mai agitat

marinarilor noştri ca în noaptea aceea.

Jan Brike mai ales, nu-şi găsea astîmpăr. El şi cu Plundow, timonierul, erau cei mai superstiţioşi luşi de pe submarin, şi de cînd idolul se găsea în cabina lui George îşi băgase în cap că primejdia cea mai mare tot pentru George era. Gerard Plundow fu şi el de aceeaşi părere, aşa că amîndoi luară hotărîrea să ocrotească pe cît se poate pe tînărul fiu al căpitanului la care ţineau ca la copilul lor.

Cînd, în zori, se zări coasta Australiei, Jan Brike se urcă pe punte şi-şi încărcă tunul fără să-l fi însărcinat cineva cu treaba asta. Brun îl lăsă în pace. Ştia că nu odată bătrînul tunar scăpase cu tunul lui drag viaţa tînărului. Şi poate că o bombă ar fi cel mai potrivit lucru pentru Indianul acela sinistru cu şi mai sinistrul său idol.

Submarinul dibui nitel pînă zări un golf ascuns unde să poată acosta apoi se îndreptă încetinel spre mal.

Se făcuse ziuă deabinelea cînd Brun puse să se sune deşteptarea. Acum va debarca în sfîrşit Indianul dar în acelaşi timp vor începe şi ostilităţile. Farrow veni în grabă pe punte şi postă în diferite locuri oameni înarmaţi cu revolvere şi granate de gaze. Zîmbi mulţumit cînd văzu pe Jan Brike lîngă tunul său. Dădu încă odată în grijă marinarilor să fie cu ochii în patru, apoi coborî în interiorul vasului ca să vestească pe Indian că poate debarca. Se încredinţă însă mai întîi dacă uşa de la cabina Sanjei e încuiată; chemă afară pe prinţ, stătu pînă ce auzi pe Sanja întorcînd cheia în broască şi trecu la urmă pe

Un fum verzui se împrăştiă fulgerător pe punte, dar serul vaccinat de prinţul Ghasna se dovedi minunat. Când fumul se risipi, oamenii stăteau neclintiţi la posturile lor. La un ordin al căpitanului, descărcară o salvă spre tufiş.

Un râs batjocoritor îi răspunse, apoi văzură sburând prin aer un alt glob de sticlă, ceva mai mic decât celelalte. Fu şi el nimerit de gloanţe până a nu ajunge pe punte. De data asta, din el ieşi un nor gros de un roşu aprins, care părea foarte primejdios.

— Aleargă la prinţ şi spune-i că duşmanul lucrează acum cu alte gaze, roşii, strigă căpitanul fiului său. Poate că ştie el vreun mijloc împotriva lor.

In vreme ce George cobora în fugă scara turnului, Farrow porunci să se tragă iar câteva salve spre tufiş, deasemenea şi cât mai multe granate.

Dar iarăşi se auzi râsul batjocoritor al Indianului, apoi următoarele cuvinte:

— Lasă, căpitane, cunosc eu gazele inventate de prinţ, sunt însă vaccinat împotriva lor, ca şi dumneavoastră împotriva alor mele. Fii însă pe pace, tot vă voiu birui eu. Poftim!

Cu iuţeala fulgerului sburară din tufiş alte două globuri unul după altul dar şi de data asta se sparseră în aer de gloanţele trăgacilor de pe bord.

In clipa aceea apăru prinţul aducând cu el două sticluţe. Văzu norul acela roşu plutind deasupra apei şi clătină îngrijat capul.

— Vă pândea o moarte cumplită, zise el căpitanului. Dar de ce nu porniţi odată?

— Pentrucă vreau să-i vin de hac Indianului şi să distrug idolul, răspunse Farrow.

Deodată se auziră câteva ţipete de spaimă, căci din norul acela roşu ţâşnise alte patru globuri la fel şi trei din ele se sparseră pe punte.

Dar în clipa următoare prinţul Ghasna aruncă una din sticle peste ele şi odată cu fumul roşu izbucni altul galben care înghiţi pe celalt.

Din tufiş urmă un răcnet de furie. Indianul văzu că avea deafacе cu un adversar tot atât de tare ca şi el.

— Aşa? urlă Indianul, ca turbat. Bine. O să muriţi acum de ceva şi mai grozav, ceva împotriva căruia prinţul nu poate face nimic. Veţi arde de vii, ca nişte şoareci în fundul unui vapor în flăcări. Dacă te obligi însă, căpitane Farrow, să mă duci cu statuia la Madras, vei fi scutit de moarte, împreună cu oamenii dumitale. Degeaba trageţi, sunt în spatele statuii şi gloanţele nu mă pot nimeri. Nu chibzui prea mult ca şă nu fie pe urmă prea târziu. Ţin în mână ţeava care va aprinde submarinul într'o clipită. Dumneata, tovarăşii dumitale, până şi pereţii de oţel ai vasului dumitale vor lua foc. Ţi-ar plăcea un astfel de sfârşit, prea stimate şi admirate căpitan Farrow? Eu nu glumesc; întreabă pe prinţul Ghasna care mă cunoaşte mai bine. Hai, spune repede, primeşti sau nu, propunerea mea? Chiar şi în submarinul dumitale vă pândeşte moartea, căci am avut eu grijă să rânduesc şi acolo ce vă poate nimici.

— Fiul al lui Djehan, strigă prinţul, am

Indepărtat eu din cabină cele opt curse pe cari le-ai pus, așa că amenințarea nu mai are nici un rost.

— Haha, sunt zece nu opt; pe cele două nu le-ai găsit! râse ca un nebun Indianul.

— Zece zici? Bine că mi-ai spus. Le-am găsit și pe ele, dar am vrut să aflu dacă mai sunt și altele.

— Așa? Felicitările mele, prinț Ghasna. Ești într'adevăr un adversar primejdios, răspunse Indianul. Dar focul pe care îl voiu arunca eu acum pe vas, nu-l vei putea stinge. Mă cunoști și știi că eu nu amenință în zadar. Ți-o voiu dovedi îndată.

Se auzi în tufiș o pocnitură înăbușită, apoi o vâlvătaie sbură în aer și căzu pe apă, la vreo cincizeci de metri de submarin. In clipa următoare se răspândi pe apă un foc ciudat a cărui văpaie plutea înăbușitor deasupra punții vasului.

Cei de pe submarin se înfiorară de groază. Înțelegeau și ei că într'adevăr focul acela sinistru ar putea topi până și oțelul vasului.

— Ei, ce zici, mă crezi acum? se auzi iar glasul Indianului. Îți dau un minut de gândire, căpitane Farrow. Dacă nici după răgazul ăsta nu te hotărăști, sunteți pierduți.

Farrow nu știa ce să facă. Se uită întrebător la prinț. Acesta înălță din umeri și zise:

— Nu cunosc din ce e alcătuit focul acesta, deci nici cu ce îl putem zădărnici. Cred, domnule căpitan, că trebue să-i faci pe voie nemernicului și să-l duci la Madras. Pune-i însă condiția ca să înceteze cu desăvârșire ostilită-

— Camarazi, strigă atunci Farrow, nu ne rămâne altceva de făcut, trebue să împlinim cererea adversarului nostru, altminteri suntem sorliţi să ardem de vii.

— Ei aşi! făcu Jan Brike foarte liniştit, lasă-mă şi pe mine să-i spun o vorbuliţă aluia de colo, domnule căpitan.

Bătrânul tunar întrebase adineaurea pe Petre în şoaptă:

— Măi Petre, poţi tu să-mi spui locul unde aţi aşezat momâia aia a Indianului?

— Da, răspunse Uriaşul, mirat. Vezi tu copacul ăla pipernicit care se zăreşte dintre tufe? Tamam lângă el pe dreapta am pus noi statuia.

Tunarul nu mai zise nimic. Îşi potrivi numaî gura tunului într'acolo şi se apucă să-i spună Indianului „vorbuliţa".

O bubuitură grozavă sfâşiă văzduhul, urmată de şuieratul bombei care se sparse în aer. Cu o siguranţă neînchipuită tunarul nimerise ţinta. Un răcnet de moarte întrecu aproape detunătura şi din tufiş se ridică un fum gros în mii de culori. Văpaia aceea grozavă care ardea şi acum aproape de submarin se împrăştiă şi acolo. Iarăşi un răcnet şi mai grozav, care nu mai avea nimic omenesc în el, apoi... se făcu tăcere. Nu se mai auzea decât pârâitul şi trosnetul focului aceluia sinistru.

— Maşina înapoi! Cu toată viteza! strigă căpitanul, căci flacăra era acum tot mai aproape de submarin.

Vasul se îndreptă în grabă spre ieşirea din golf. Flăcările trebuie să se fi văzut până

trebuie să se fi auzit şi se aşteptau ca în curând să atragă atenţia locuitorilor de pe coastă.

Când vasul fu iar în larg, căpitanul se duse la Brike care îşi curăţa de zor tunul.

— Jan, îi zise el, mişcat, ar trebui să te cert că ai tras fără ordinul meu, dar n'o fac; dimpotrivă, îţi mulţumesc din adâncul sufletului pentru fapta ta. Nu ne-ai salvat numai pe noi, ci ai înlăturat o mare primejdie pentru omenire. Bravo, Jan, sunt mândru de tine.

Bătrânul se scărpină stânjenit în cap când camarazii săi izbucniră într'un „ura, să trăiască tunarul nostru!" care răsună până departe. După ce se făcu linişte, zise încurcat:

— Păi... să vedeţi, domnule căpitan, nu mie aveţi să-mi mulţumiţi, că doar n'am făcut cine ştie ce ispravă. Tunul, săracu, el e ăl care a „vorbit", nu eu.

— Dacă nu-l făceai tu „să vorbească" la timp, acum am fi fost toţi arşi de vii. Asta a fost într'adevăr una din cele mai grozave aventuri pe cari le-am avut vreodată. Nici prin gând nu mi-ar fi trecut că există oameni atât de răi şi primejdioşi în fanatismul lor.

— Jan Brike, adăugă prinţul Ghasna, a făcut Angliei şi poporului indian un serviciu de nepreţuit. Dacă fiul lui Djehan ar fi reuşit să se întoarcă în ţară cu statuia zeului lor, ar fi urmat un măcel grozav. Poate că India s'ar fi eliberat, dar nici jumătate din populaţia ei n'ar mai fi rămas în viaţă. Voiu pune la curent pe guvernator cu cele întâmplate şi cred că Anglia va şti să recunoască serviciul pe care i l-a adus tunarul Jan Brike de pe submarinul „Dox" al căpitanului Farrow.

— Cum, atât de mare a fost în realitate primejdia? întrebă Farrow, cu mirare. Atunci trebuie să fiu şi mai recunoscător lui Jan Brike al meu.

— Adevărat că erau zece curse în cabina mea? întrebă acum George pe prinţ.

— Da, dragul meu, una mai grozavă decât alta. Cea din urmă ne-ar fi dus pe toţi la fund îndată ce ne-am fi lăsat în apă.

— Ah, India, India... murmură tânărul cu ochii pierduţi în zare. Ţară minunată şi încântătoare, cea mai frumoasă poate din câte există pe pământ, dar şi cea mai grozavă prin tainele ei pe cari nimeni nu le va putea pătrunde vreodată...

Sfârşitul volumului:
IDOLUL INDIAN

Retraşi în pacea „Insulei odihnei", marinarii îşi văd în tihnă de treburile lor, când o întâmplare neaşteptată îi pune din nou pe drumuri, aducându-i în primejdii cari vor fi descrise în broşura următoare, intitulată:

AVENTURA SANJEI

Au rămas câştigaţi câte Lei 100 din premiile oferite de

„AVENTURILE SUBMARINULUI DOX"

112. N. Buculanov, elev cl. III, liceul de băieţi Tighina.
113. George Stănescu, student, Tg. Mureş.
114. George Dimitriu, Roman.
115. Costică Georgescu, Bucureşti.
116. Mehr Leon, elev cl. III lic. Buhuşi.

REDACTOR RESPONSABIL ST. FREAMĂT

TIP. EMINESCU S. A.—COPERTA OFFSET «EMINESCU»

In Numărul următor:

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro